

ז. הביאור בפנימיות העניינים, וביאור השייכות לר' יהושע דוקא (דסתם קנים ר' יהושע (כדאיתא בזבחים ס"ז ע"ב)):

סדר קדשים בכלל מורה על ישראל שהם גוי קדוש, וגם (מסכת) "חולין" שלהם היא חלק מן (סדר) "קדשים". ובסיום סדר קדשים מבואר ענין היולדת שזה מורה על גאולתם של ישראל, כידוע שהגלות נמשל לעיבוד והגאולה ללידה. כמ"ש בנבואת הגאולה (ישעיה סו, ח) "חלה גם ילדה ציון את בני".

ור' יהושע מסיים וחותם ומבאר איך מחזיקים מעמד בזמן הגלות ומגיעים לענין היולדת - לגאולה. "זהו שאמרו כשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו שבעה":

איתא במדרש (תנחומא פר' תולדות אות ה'): "אדריאנוס אמר לרבי יהושע גדולה הכבש העומדת בין שבעים זאבים, אמר לי גדול הוא הרועה שמצילה ושומרה ושוברן לפני".

ועל זה ישנה השאלה, בשלמא כשישראל הם "חי", שבכלל זהו כשבתוך ישראל "חי" המדריגה של האבות אברהם יצחק ויעקב, אז מובן מה ש"הרועה.. שומרה", שהוא שומר את ישראל שהם במדרגות כבש "חי".

אבל "כשהוא מת", שמדריגת האבות אינה מאירה בגילוי, ונעשים שבעה קולות שונים חדשים, שאינם בדרגת ה"קולו אחד" של האבות - שהם חלוקים זה מזה בסוגים שונים - איך הוא בהם הענין שהרועה שומרה?

על זה אומר ר"י "כשהוא כת קולו שבעה", כדאיתא במדרש (שמו"ר פמ"ד אות א') "גפן מצרים תסיע.. מה הגפן היא חי' ונשענת על עצים מתים כך ישראל הם חיים וקיימים ונשענין על המתים אלו האבות".

היינו שזה שנעשה קולו שבעה, שבעה סוגים שונים בישראל, אין זו מציאות נפרדת (לגמרי), אלא זהו קשור ונלקח (חי) מ"קולו", מהקול של הכבש החי - מהאבות, שהם האבות של כל ישראל ושל כל אחד מישראל.

וכשם שאצל האבות הי' קולו אחד - לאבינו שבשמים, כך הוא גם בכל שבעת הקולות השונים שבמצב זה שהם נמצאים בו בתור שבעה חלוקי מדריגות בעבודת ה', נמצא אצלם במציאות שלהם הענין דקולו אחד לאבינו שבשמים.

בכל אחד ואחד משבעת הקולות ישנו "הקול קול יעקב" (בראשית כז, כב) שהוא פועל שאין ידי עשו שולטות (ב"ר פס"ה, כ) - הרועה שומרה.

וזתו שר' יהושע מדגיש "כשהוא מת קולו שבעה", שמה שכל שבעת חלוקי מדריגות הם חיים וקיימים זה נפעל ע"י "כשהוא מת", שנשענין על המתים אלו האבות.

ח. אבל נשאלת השאלה: אין הכי נמי שגדול הוא הרועה שמצילה ושומרה, אבל עד כמה הוא השיעור להיות בין ע' זאבים? למה היא האריכות הכי גדולה של זמן הגלות? **על** זה ממשיכה המשנה שע"י הזקנה שבמצב הגלות, "בישישים" ו"אורך ימים" יתוסף עוד יותר "חכמה" ו"חבונה".

ועד שמצינו (בגמ' ברכות ט' ע"א) ביצי"מ שלמרות שישראל טענו שהם מוותרים על הרכוש הגדול ובלבד שיצאו מהגלות קודם, רצה הקב"ה שהם יצאו ברכוש גדול דוקא.

פנימיות הכוונה של הגלות היא בירור הניצוצות, הגאולה היא בשלימות דוקא כשלוקחים "כספם וזהבם אתם", כשמבררים את כל הניצוצות של חלקו בעולם.

והנה בזמננו אנו הרי כבר היתה גם ה"זקנה" ו"השיבה" בגלות ולכל הדעות, עד לזקנה מופלגת, ובאם ח"ו נשאר עוד כמה רגעים לשלימות הזקנה בגלות - הנה יהיה רצון שישכחו את כל החשבונות.

אע"פ שאין שכחה לפני כסא כבודך, הרי כל ענין הגלות היא למטה מכסא הכבוד, ששם הוא ענין השכחה, וא"כ יישכחו כל החשבונות]

ויהי' נגאלין מיד, בעגלא דידן, למטה מעשרה טפחים, ע"י משיח צדקנו עכד"ק.

